

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και δρησε προς την πόρτα.
 ‘Αλλά εΐταν άργά πιά. Ένας άνθρωπος είχε άρχισει ν’ άνεβαί-
 νει τή σκάλα και ό άνθρωπος αυτός εΐταν φραγκισκανός, τέταρτος
 φραγκισκανός !
 ‘Αποκλεισμένος μέσα στο καταφύγιό του, ό καπουκίνος ένέργησε
 σάν φρόνιμος κατεργάης. Τυλίχτηκε ως τά δόντια, τράβηξε ένα
 τραπέζι μπροστά του, έβγαλε ένα πλατύ και μακρύ μαχαίρι κι έβαλε
 τή μοντέρνα αυτή σύνοψη άπάνω στά γονατά του.
 ‘Επειτα σταυρώνοντας τά χέρια του, στάθηκε σάν άσκητής που
 έχει περιπέσει σέ έκσταση.
 — ‘Ο Θεός νά φυλάει τήν αιδεσιμότητά σας ! άκούστηκε τότε
 μία φωνή περιπαιχτική.
 ‘Ο καπουκίνος έκανε πώς ξαφνιασμένος.
 ‘Απέναντί του ό φραγκισκανός, ψηλός και γεμάτος, τόν κοιτούσε
 από τό βάθος τής κατερασμένης κουκούλας του.
 — Του Κυρίου δεηθήμεν ! εΐπεν ό καπουκίνος μέ φωνή συντρι-
 μένη.
 — ‘Η μόρα δυναμώνει, άπάντησε ό άλλος, θά μέ φιλοξενήσετε
 άδελφέ, λίγη ώρα στό καταφύγιό σας ;
 — Μάλιστα, άδελφέ μου, μάλιστα... υπάρχει και γιά σάς ένας
 μάγκος στή γωνιά αυτή... Έκει μπροττε νά προσευχηθείτε.
 ‘Αλλ’ ό φραγκισκανός φαίνεται πως έπιθυμούσε νά προσευχηθή
 μαζί μέ τό συνάδελφό του και γι’ αυτό τράβηξε τό μπίγκο και τόν
 έφερε άπέναντί του.
 Τώρα ό καθένας τους κρυφοκοίταζε τόν άλλο.
 Μά του κάκου. Τά πρόσωπά τους κρυβόντουσαν κάτω
 από τής κατερασμένες κουκούλες τους.
 — Πόσων χρονών είστε, πάτερ μου ; ρώτησε ό φραγ-
 κισκανός.
 — ‘Αλλοίμονο, άπάντησε ό καπουκίνος, είμαι γέρος,
 πολύ γέρος τής ‘Υπαπαντής κλειώνω τέ έβδομήντα έξη μου
 χρόνια.
 — ‘Αναλόγως τής ηλικίας σας βαδίζετε πολύ καλά,
 τόσο καλά μάλιστα που κι’ ένα έλάφι μπορεί νά σάς
 ζηλευει.
 — Με περιπαιζετε, άδελφέ μου, έτρεξα λίγο, γιατί βια-
 ζόμωνα νά πάω σόν έσπερινό ό όποιος έχει τόσο ώρα
 πούδε σημαίνει και τό μοναστήρι μου εΐνε μακριά.
 — Που πέφτει τό μοναστήρι σας ;
 — Εΐνε μακριά, πολύ μακριά, άδελφέ μου, κι’ αυτό
 μέ κάνει νά σκέπτομαι πώς εΐνε ώρα νά τραβάω γι’ αυτό.
 — Τότε, καλέ μου πάτερ, εύχαρηθήτε νά σάς συνοδεύσω.
 Βήχας δυνατός έπιασε τότε τό γέρο καπουκίνο.
 — Σεβάσμε άδελφέ μου, άπάντησε, ό κανονισμός τής μονής
 μου εΐνε πολύ αυστηρός και μάς άπαγορεύει τς συντροφίες.
 — ‘Α ! γι’ αυτό σάς είδα προόλίγου νά οΐγεται τόπο γύρω σας
 μέ τή χοντρή σας μαγκορα που τήν άφήσατε εκεί κάτω στό βάλτο !
 Νά παρη ή όργή ! Εΐν’ αλήθεια πως άγαπάτε τή μοναξιά, αλλά ή
 μαγκορα σας εΐταν πολύ χοντρή γιά έναν καλόγερο.
 — ‘Αδελφέ μου, άπάντησε ό καπουκίνος, ξέρετε ότι όταν ύπε-
 ρασμζόμαστε τόν έαυτό μας, δέ μάς άπαγορεύεται ν’ άπομακρύ-
 νουμε τούς κακούς μέ τή βοήθεια τών έγκοσμίων πλων...
 — ‘Αλλά εκείνοι δέν εΐταν καθόλου κακοποιοί, άδελφέ μου,
 εΐταν συναδελφοί μας, μοναχοί, καθώς έσεΐς κι’ εγώ.
 — Ναι, αλλά υπάρχει μιά παροίμα που λέει ότι τό ράσο δέν
 κάνει τόν καλόγερο.
 Λέγοντας αυτά ό καπουκίνος σηκώθηκε και τό μαχαίρι που είχε
 στά γονατά του έπιασε κάτω.
 — Νά κι’ ένα άλλο έγκόσμιο όπλο ! φώναξε ό φραγκισκανός. Τι
 διοβολομναστήρι εΐν’ αυτό τό δικό σας που όπλιζει τούς καλο-
 γέρους του σά στρατιώτες Γερμανούς.
 — Μά τήν πίστη μου, άπάντησε ό άλλος, τό μοναστήρι μου
 μοιάζει πολύ μέ τό δικό σας τού όποιου οι μοναχοί φορούν σπι-
 ρούνια σάν αξιωματικοί.
 ‘Ο φραγκισκανός άρχισε νά γελάει.
 — Βλέπω ότι έχετε τς άπαντήσεις σας γρήγορες σάν τά πόδια
 σας. Γιατί, μέ τήν αλήθεια, εγώ που είμαι τριάντα χρόνια νεώ-
 τερός σας μέ πολύ κόπο κατόρθωσα νά σάς παρακολουθήσω.
 — Και γιατί νάκρινε αυτό τόν κόπο, άδελφέ μου ;
 — ‘Ηθελα νά μάθω από σάς μερικά πράγματα.
 — Τι ;
 — ‘Ηθελα νά μάθω άν ζή ή έπέθανε ή Μαγδα-
 ληνή ;
 ‘Ο καπουκίνος έπιασε μέ τά δύο του χέρια τή
 γενειάδα του και φαίνονταν νά συλλογίζεται.
 — Ποιά Μαγδαληνή ; έρώτησε.
 — ‘Εκείνη που κλέψατε !
 — ‘Εγώ ;...
 Και γελώντας δυνατά ό καπουκίνος κούνησε τό
 κεφάλι του και πρόσθεσε :
 — Δέν εΐνε τίμιο πράγμα, άδελφέ μου, νά περι-

παίζετε ένα δυστυχισμένο γέρο σάν κι’ έμένα... ‘Αλλοίμονο, στήν
 ηλικία μου δέ μπορεί πιά κανείς νά κλέψει...
 ‘Ο φραγκισκανός χτύπησε στό πάτωμα τή μπότα του, τής όποιας
 τά σπριονια άντήχησαν.
 — Κάνεις πολύ πνεύμα, Βρινδινέ, εΐπε μέ φωνή σκληρή και ά-
 πειλητική. ‘Αλλά δέν έχω πιά ώρα γιά χάσιμο και σέ συμβούλευα
 από δω και πέρα ν’ αφήσεις κατό μέρος τς έξυπνάδες σου.

XIX

‘Οπου διηγούνται στό Βρινδινέ μιχ διδακτική ιστορία.

‘Ο Βρινδινός άκούγοντας τόν φραγκισκανό νά τόν φωνάζη μέ
 τόνομά του, πράγμα που τό περίμενε άλλωστε ούθως έξ άρχής τής
 περιέργης εκείνης συνομιλίας, αποφάσισε ν’ αφήση στή μπάνα τά
 προσχήματα. ‘Ανοιξε τήν κουκούλα του και φανέρωσε τό πονηρό
 κι’ άνήσυχο μούτρο του.
 ‘Αλλά συγχρόνως έσκυψε και πήρε τό μαχαίρι που είχε πέσει
 κάτω και τό έβαλε άποφασιστικά μπροστά του.
 — Τώρα, εΐπε μέ τόνο σταθερό, ήθε ή σειρά σας, αιδεσιμώτατε
 πάτερ. Θέλω νά μου πητε και σεις άμέσως ποιός είστε και μέ ποιό
 δικαίωμα μέ ρωτάτε ;
 — ‘Αχρείς ! φώναξε ό φραγκισκανός περιφρονητικά. Και μ’ ένα
 περήφανο κίνημα τού κεφαλιού του έρριξε τήν κουκούλα που τόν
 έσκέπαζε κι’ αυτόν προς τά πίσω. ‘Ωστόσο ό Βρινδινός δέν κέρδι-
 σε τίποτε άπ’ αυτό, γιατί ό άγνωστος φορούσε μαύρη προσωπίδα.
 — Και τώρα, εΐπε ό άγνωστος, θέλεις νά σου πώ πως
 λέγομαι ; Εΐμαι ό ‘Εξάδελφος τού Διαβόλου.
 Μιά άνατριχίλα συντάραξε όλο τό κορμί τού Βρινδινού.
 Μυρίστηκε άμέσως τήν ‘Ιερά ‘Εξέταση.
 — Κύριε Βρινδινέ, εΐπε τότε ό ψευδοφραγκισκανός, ή
 άποστολή μου δέν εΐνε ούτε νά σε σκοτώσω, ούτε νά σε
 τιμαρώσω. ‘Απλώς θέλω νά μάθω τι άπέγινε ή Μαγδαληνή.
 — ‘Όσο γι’ αυτό σάς άπάντησα, κύριε.
 — ‘Αρνείσαι λοιπόν ότι τήν έκλεψες μαζί μέ τό φίλο
 σου τό Στέφανο τό Στραβοχέρι ;
 — ‘Ο Στραβοχέρης δέν ήταν ποτέ φίλος μου, έξοχώτατε.
 ‘Αγνώσ άν έκανε τήν άπεγαγή γιά τήν όποία μου μιλάτε
 κι’ άν κατηγορεί κι’ έμένα ως συνένοχό του...
 — Δέν σέ κατηγορεί. ‘Ο Στραβοχέρης πέθανε.
 — Πέθανε !.. ‘Ο Στραβοχέρης !.. φώναξε ό Βρινδινός
 έκπληκτος.

— Τρεΐς ώρες μετά τήν άρπαγή τής Μαγδαληνης, πνίγηκε
 μέσα στό πηγάδι τού ‘Αγίου Κεντίνου.
 ‘Ο Βρινδινός άνάπνευσε μέ περισσότερη άνεση, άκούγοντας
 αυτή τήν άπάντηση.
 — Τότε ποιός μέ κατηγορεί ; εΐπε.
 — ‘Εγώ σέ κατηγορώ, εγώ βεβαίωω ότι ή Μαγδαληνή κρατιέ-
 ται φυλακισμένη στό σπίτι σου από τή νύχτα τής 22 Αυγούστου.
 — Δέ φτάνει αυτό, κύριε...
 — Θά σου τό άποδείξω, μεΐνε ήσυχος ; και οι άποδείξεις μου θά
 εΐνα τέτοιες ώστε θά σου άφαιρέσουν τήν άνάπαυση, τήν όρεξη
 και τόν ύπνο.
 ‘Ο Βρινδινός χαμογέλασε περιφρονητικά και εΐπε :
 — Το ξέρω τό σύστημα αυτό, όποιος θέλει νά ξεκάμη έναν
 άθώο άρχίζει μέ τς φοβέρες.
 — ‘Αθώς, έσύ !.. Μά οι άθώοι ούτε κρύβονται, ούτε μεταμ-
 ριζούνται.
 — ‘Όταν τόν ύποπτεύονται, κύριε, τά κάνει όλα...
 — ‘Α, ώστε συμφωνάς ότι σέ σένα στράφηκαν όλες οι ύποψίες.
 — Βέβαια, άφού εγώ έλειπα από τό σπίτι μου έπήγην τρεΐς
 φορές οι στρατιώτες κι’ έκαναν έρευνα.
 — Ζητούσαν τή Μαγδαληνή.
 — Τή βρήκαν ;
 — ‘Όχι.
 — Εΐταν φυσικό νά μή τή βρούνε μέσα στή κρυψάνα που τήν
 έχετε κρύσει έσύ και ή έντιμος μητέρα σου.
 ‘Ο Βρινδινός έρριξε ένα πλάγιο και ζερωτηματικό βλέμμα στόν
 άγνωστο.
 — Μπιά ! εΐπε, ανακαλύψατε και κρυψώνες στό
 σπίτι μου... Δέν έρχεσθε νά τό έπισκεφθώμε μαζί
 γιά νά τς βρήτε.
 — Πρόσθε, εΐπε ό ‘Εξάδελφος τού Διαβόλου,
 άν εξακολουθήσεις ν’ άρνείσαι θά μ’ αναγκάσεις
 νά μεταχειριστώ μέσα πολύ δυσαρεστικά.
 — Μεταχειριστήτε τα, εΐπε θλιβερά ό Βρινδινός.
 Φανάχτε τούς βασανιστές σας, συντρίψτε τά κόμ-
 καλά μου και κατακομματιάστε τς σάρκες μου και
 θά ήθε άν όμολογώ...
 — ‘Όχι δέ θά κάνω αυτά που λές... ‘Εγώ μο-
 νάχα θά σου διηγηθώ μιχ πολύ καλιά ιστορία.
 (‘Ακολουθεί)

